

Žalobce domáhal se proti žalovanému, by bylo zjištěno, že žalovanému nepřísluší právo, by ze své ložnice v domě čís. 129 otvíral okna do vzduchového prostoru žalobcova aniž právo zakazovati žalobci, by nezastavěl okna z ložnice zdí souběžnou s domovní zdí žalovaného a na tuto zeď bezprostředně přiléhající. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

důvodů:

Odvolací soud zjistil místním ohledáním a přizvaným stavebním znalcem, že zadní zeď nádvorního stavení domu žalovaného čís. 129 jest zdí požární. Toto zjištění odvolacího soudu napadá dovolatel jako nesprávné právní posouzení, poněvadž prý jde o protizákonný výklad § 56 staveb. řádu pro Čechy ze dne 8. března 1889, čís. 5 zems. zák. Než výtky dovolatelovy nejsou správné. Řečený § 56 stav. řádu nemá definici požární zdi jako ji má stavební řád z roku 1864, nýbrž jen předpisuje, že požární zdi nesmějí míti okna a jiné otvory, musí býti od krovu střechy zcela izolovány a mají střechu o 15 cm přesáhnouti. Tím však není řečeno, že požární zdi, které těmto předpisům nevyhovují, ztrácejí ráz požárních zdí. Odvolává-li se dovolatel na to, že by zde v úvahu přicházel stavební řád z roku 1864 a nikoliv z roku 1889, poněvadž stavení bylo postaveno v roce 1878, jest mu odpověděti, že tento starší stavební řád obsahuje v § 54 rovněž zákaz oken a jiných otvorů, které musí býti na sousedovu žádost odstraněny — jak dovolatel v dovolání sám cituje. Ať již jest se dovoláváno stavebního řádu toho neb onoho, nelze tím dokázati, že tu nejde o požární zeď a že jest dovoleno ve zdi té míti okna a okna ta otvírati do sousedovy vzduchové prostory. V daném případě však bylo odvolacím soudem na základě místního ohledání a posudku stavebního znalce zjištěno, že jde tu o požární zeď. Správně tedy na základě zjištění, že tu jde o požární zeď, odvolací soud uznal, že není přípustno ve zdi taková okna a otvory míti a že nemůže žalovaný vůbec uplatňovati právo okna tam míti a je otevírati, poněvadž to odporuje ustanovením stavebního řádu, a že dále žalovaný ani nemohl vydržeti tvrzené právo vykonáváním od roku 1878, poněvadž do 14. února 1889, kdy nový stavební řád v platnost vstoupil, neuplynula ještě řádná lhůta promlčecí podle § 1478 obč. z. a vydržení podle § 1455 obč. zák. jest vyloučeno.

Čís. 10791.

Tím, že dohoda rodičů při dobrovolném rozvodu o výchově a výživě dětí byla pojata do soudního protokolu a soudně schválena, stala se soudním smírem (§ 1 čis. 5 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 16. května 1931, R II 154/31.)

K návrhu Marie S-ové povolil p r v ý s o u d vymáhající věřitelce k vydobytí vyživovacích příspěvků pro dítě od 1. dubna 1928 na základě soudního usnesení okresního soudu Nc II 726/21 usnesením ze 6. března 1931 exekuci zabavením a příkázáním k vybrání $\frac{2}{3}$ služebních platů Františka S-a, pokud převyšují 3.000 Kč. K rekursu dlužníka změnil r e k u r s n í s o u d usnesení prvního soudu a návrhy na povolení exekuce zamítl, poněvadž tu není exekučního titulu.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle spisů Nc II 726/21 o dobrovolném rozvodu manželů Františka a Marie S-ových při třetím pokusu smiřovacím dne 9. března 1921 sepsán byl protokol podepsaný soudcem, zapisovatelem a oběma manžely S-ovými, v němž jest uvedeno prohlášení manželů, jak se shodli o výchově a o výživě svých dětí podle písemného podání, které jest do tohoto protokolu describováno, načež jest uvedeno usnesení, že se tato dohoda ohledně nezl. Miroslava, Vladimíra a Vlasty S-ových opatrovnícky schvaluje. Tím, že dohoda byla pojata do soudního protokolu a soudně schválena, stal se ze soukromé dohody soudní smír, a ten jest podle § 1 čís. 5 ex. ř. exekučním titulem. Na základě tohoto soudního smíru bylo exekuci povoliti a nevádí, že v návrhu nesprávně místo »soudního smíru« bylo uvedeno »usnesení«, neboť usnesením byl jen smír před soudem uzavřený schválen a není tu neurčitosti v označení exekučního titulu. Nelze proto souhlasiti s názorem rekursního soudu, že nešlo o soudní smír. Není tu neurčitosti smíru, která by byla na závadu povolení exekuce, neboť v návrhu jest uvedena vymáhaná částka i doba, za kterou jest požadována i, že záleží z 10% fixního platu základního a aktivního přídávku dlužníkovy. Správně uvedl rekursní soud, že námitku, že placení výživného pominulo provdáním vymáhající věřitelky, mohl by dlužník uplatniti jen podle § 35 ex. ř., nikoliv stížností.

Čís. 10792.

Provádí-li okresní úřad politickou exekuci na žádost obce k vydobytí obecních dávek, není pro vybavovací rozepři podle § 37 ex. ř. pasivně oprávněn stát, nýbrž obec.

(Rozh. ze dne 16. května 1931, Rv II 222/30.)

Okresní úřad v B. vedl proti Marii G-ové k žádosti obce S. politickou exekuci k vydobytí vykonatelné pohledávky na obecních dávkách z nápojů a psů a vodní dávce. V žalobě, o niž tu jde, tvrdil žalobce Jan R., že byly zabaveny předměty, které jsou jeho vlastnictvím, nikoliv vlastnictvím dlužnice, a domáhal se proti československému státu rozsudku, že exekuce vedená okresním úřadem jest nepřipustná. P r o c e s n í s o u d první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d ji zamítl